

HASAN ALİ KASIR*

Genç’de doğdum.

Yazın çöl sıcağı, kışın buzdolabı gıslavet ayakkabılarımla yola çıkmıştım. Damarlarımda hayat büngüldüyordu.

Bingöl yaylalarında pınarlar toprağın kalbine vura vura nasıl yeryüzüne çıkıyorsa, bende içimin topraklarına kök salarak denize ulaşma talimleri yapıyordum.

Oğlaklardan, kuzulardan arta kalan zamanlarımda mürekkep yalamaya başladım. Aslında okuduğum kitapların mürekkeplerini gözlerime uçurarak, gözlerimin arka bahçelerine getiriyor; orada yemini, suyunu verdikten sonra kalbime doğru kovalıyordum...

Zaman mı rüzgardı, ben mi hızlı yaşadım bilmiyorum. Rüya penceresinden malihülya penceresine bakarken düştüğümün farkında bile değildim. Gözümü açtım ki “ 28 Ocak 1976 Osmaniye’deyim. Bu kez bu kentte görevle gelmişim: Osmaniye İmam Hatip Lisesine Edebiyat Öğretmeni olarak atanmışım. Meslekte ilk göz ağrım. Çiçeği burnunda bir öğretmen!.. Üstelik çocukluk hatıralarıyla tanıdığı bir kentte... Bakanlıkta sormuşlardı: Üç kentten birini tercih et; Eskişehir, Mersin ve Osmaniye... Ben Osmaniye’yi tercih etmişim. Bilmiyorum, belki bakanlık yetkilisi dudak bükmüş, şaşırmıştı bu tercihim karşısında.”

Bakanlık görevlisi, gidince tanışıp sevişeceğim Naci Şahin, İbrahim Ergen, Mehmet Karakuş, gibi öğretmenleri, dersine girdiğim, İbrahim Serhat Canbolat’ı dersine girmeden tanıdığım Tayyib Atmaca’yı nereden bilsindi...

Tunceli’de, Kayseri’de binlerce çiçekten milyonlarca çiçek tozu yükledim kanatlarıma. Kanatlarım ağırlaştıkça peteklerim dolup taşmaya başladı. O gündür bu gündür peteklerimi sağarak dünya coğrafyasında gezip duruyordum. Hani Bahaettin Karakoç: “Hangi yayla güzel, nerde bühtan yok/ Gel seninle oraya gidelim çocuk” diyerek yüreğini dağa götürdüğü gibi nasip bizi de alıp götürüyordu...

Erzurum’daydım, Hûma Kuşu yükseklerden sesleniyor, Palandöken yüce dağdı. Abdülkerim Dinç, Rıdvan Canım, M.Emin Alper, Nurullah Genç, Turan Karataş, Tacettin Şimşek, Hüseyin Alacatlı, Nazir Akalın ve “Erzurum Kitaplığı”na aldığım yüzlerce gönül dostum olmuştu. Ama Akdeniz gözümde tütüyordu. Hatta Tayyib “Mersin’e gelme hocam sert iklimin insanların yürekleri daha münbit” demişti.

Nasip bu ya onca uğraştan sonra Mersin’e yerleşmek, kızı Adana’ya gelin vermek, Ömer Lekesiz, Mehmet Solak, M.Ökkeş Evren, Şahin Taş’la gönül sofralarına oturmak varmış...

Malın, mülkün, makamın yalan olduğunu galu-beladan beri biliyordum. Biliyordum ve bunlardan uzak durmaya çalışıyordum.

Emeklilik yaşı gelmişti, daha fazla çiçek tozu toplayıp daha çok yürek sofrasına petek dolduracaktım. “Seyrânî 1984”le doldurmaya başladığım peteklerin sonuncusu “Ölüm Şiirleri 1998” olmayacaktı...

Mersin’de göreve gidiyordum, yüreği olmayan bir sürücünün aracından havalanan ölüm meleği, koca pençeleriyle beni tuttuğu gibi havalandırdı. Mersin’de bir vakit turladıktan sonra Adana’ya götürdü.

Yeni evin açılışına uzaktan yakından dostlar geldi. Ama Tayyib gel(e)medi.

Mersin’i ve Osmaniye’yi meğerse boşuna tercih etmemişim. Ama yine de zararı yok. Bu iki şehrin arasında Adana’da yeni evimde dünyanın takla atacağı günü bekliyorum.

Avuçlarındaki kuşlar uçtukları zaman Adana’da konacak yeri biliyorlar. Siz dünyayı bekliyorsunuz, ben kuşlarımızı...

**1953 Genç’de doğdu. Hayatı yaşanması gerektiği şekilde yaşadı.31.08.2000’de Mersin’de Allah’a açılan eller üzerinde kardeşlerinin yanına gitti...*